

År 2000 er fejret, og vi står nu ved tærskelen til det 21. århundrede og skal gøre status over de fremadrettede strategier fra Nairobi i 1975 og handlingsprogrammet »Platform for Action« fra Beijing i 1995. Det skal ske på den særlige FN-samling her i juni i år under titlen »Kvinder år 2000, Ligestilling, udvikling og fred i det 20. århundrede«, populært kalder vi det Beijing + 5.

Der er sket fremskridt, men også tilbage-skridt, for kvinder diskrimineres fortsat verden over, og når vi hører grusomme beretninger om grove krænkelse af kvinders menneskerettigheder i Afghanistan og Pakistan, vidner det om, at der fortsat er utrolig meget at kæmpe for.

Ser vi så på danske kvinders forhold og vurderer situationen ud fra de normer og værdier, vi har i det danske samfund, ja, så må vi desværre et kvart århundrede efter kvindebevægelsens glansperiode også konstatere, at de grundlæggende sociale forskelle mellem mænd og kvinder lever i bedste velgående. Statistiken taler sit klare og kedelige sprog.

Som led i forberedelserne til Beijing + 5 har Danmark fremsendt en rapport om, hvordan det går med at gennemføre beslutningerne fra Beijing. Kvinderådet har udarbejdet en rapport, »Ligestilling i tusmørket«, som en kommentar til regeringens rapport om gennemførelsen af beslutningerne fra Beijing.

SF deler i høj grad Kvinderådets kritik af den manglende indsats, som kommer til udtryk i rapporten, og jeg vil her gerne fremhæve følgende:

Social ulighed og køn: Kvinder er fattigere end mænd også i Danmark. Hvis man sammenligner kvinders og mænds økonomiske situation i alle socialgrupper, er kvinder fattigere end mænd, og kvinders gennemsnitsindkomst er lavere end mænds i alle socialgrupper, selv om vi har en over 20 år gammel lov om ligeløn. Nu må det være på tide, at der virkelig tages fat på det problem, og vi har behov for at få lavet kønsopdelte statistikker, som kan synliggøre netop disse forhold her.

Et andet væsentligt spørgsmål er kvinders sundhed. Danske kvinders middelevetid stiger ikke i samme takt som i andre lande, vi normalt sammenligner os med. Regeringen har i folkesundhedsprogrammet fastsat et mål om større lighed i sundhed. Det synes vi at regeringen skal arbejde helt specifikt med.

Jeg vil også gerne nævne vold mod kvinder og handel med kvinder, som er områder, hvor

der så også bør gøres en større indsats, og et særligt problem er kvinder på krisecentre, som har en anden etnisk baggrund end dansk.

Men regeringen skal også have ros. I forbindelse med forespørgselsdebatten i februar 1999 opfordrede jeg meget kraftigt regeringen til at tage initiativ til afholdelse af en regional europæisk konference som forberedelse til Beijing + 5. Udviklingsministeren sagde dengang, at det var der vist ikke stemning for, men det lykkedes alligevel i kraft af en særlig ihærdig indsats fra dansk side, og tak for det! Det var en vigtig konference, hvor der var konklusioner, som er fremadrettede.

En anden rose til regeringen er vedrørende tillægsprotokollen til CEDAW-konventionen, hvor der nu bliver en individuel klageret. Det er også Danmark, der her har presset på, så den også kan ratificeres i flere lande.

Men hvad skal regeringen så arbejde for i New York? Handlingsprogrammet, der blev vedtaget i Beijing, var et fremskridt. Derfor er det meget vigtigt at fastholde dette handlingsprogram i år 2000 og arbejde for at virkeliggøre det gennem konkrete handlinger og undgå tilbageskridt. Der er et stort behov for at udvikle værktøjer til at styrke og overvåge ligestillingspolitikker, og derfor opfordrer vi regeringen til at arbejde for at få en god politisk erklæring og et godt slutdokument. Vi støtter i øvrigt den forhandlingslinje, som ministeren her fremlagde.

Jeg må vende tilbage, for jeg mangler at sige lidt mere, men jeg vil gerne sige, at rækken af selvstændige kvindekonferencer selvfølgelig skal fortsætte, og vi håber og vil arbejde for, at regeringen vil arbejde stærkt for en selvstændig konference i 2005.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti er vi meget tilfredse med, at den her debat er rejst. Vi synes, det er godt, at Folketinget forud for en konference som den her, hvor den danske regering møder op og skal fortælle, hvad Danmark mener, så også parlamentarisk herinde på Christiansborg har lejlighed til at gennemdrøfte, hvilket mandat regeringen går videre med.

Vi kan selvfølgelig ikke diktere regeringen så meget, som vi måske gerne ville, men vi kan give regeringen nogle gode råd, og det forslag til vedtagelse, der er fremme i dag, er et bud på nogle gode råd til regeringen, som vi håber at